

SVENSK MUSIKTIDNING

N:r 6.

Redaktör och utgivare:
FRANS J. HUSS.
Telefon: Vasa 6 19.

NORDISKT MUSIKBLAD.

Stockholm den 17 Mars 1902.

Expedition: Kungstensgatan 56.

Pris: Helår 5 kr. Lösnummer 25 öre.
Annonspis 20 öre pr petitråd.

22:a Årg.

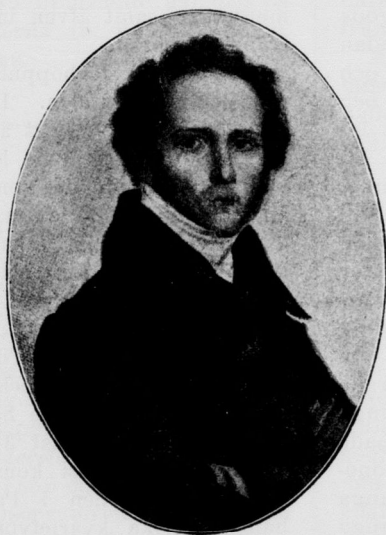
Vincenzo Bellini.

De flesta af Italiens berömda operakomponister ha med biografier och porträtt varit framställda i denna tidning. Sålunda ha vi bland äldre mästare egnat uppmärksamhet åt Rossini, Donizetti, Cimarosa, Cherubini, Verdi och Ponchielli; bland nu levande åt Mascagni, Leoneavallo och Puccini. Det återstår att vända vår uppmärksamhet till den mäistro, hvars namn läses här ofvan och hvartill just nu en dubbel anledning gifves, i det för några månader sedan 100:de årsdagen af hans födelse inträffade och det ovanliga händt, att ett af hans förnämsta verk nyligen återgifvits på

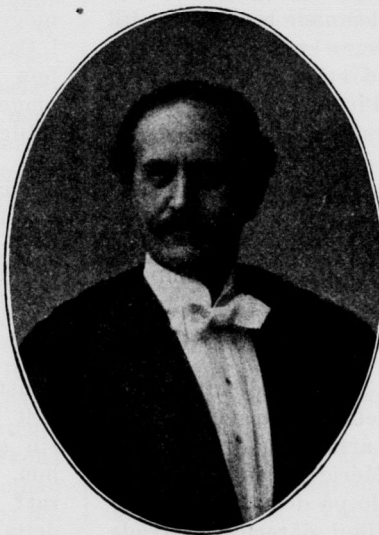
vår operascen, nämligen »Norma», som vid denna repris redan upplefvat flera föreställningar. Bellinis operor äro i vår tid sällsynta på scener utom Italien. Hans »Sonnambula» har emellertid nyligen uppförts i Wien af ett italienskt operasällskap. Välbekant är huru populära Bellinis operor voro hos oss på 1840-talet, när Jenny Lind firade triumfer i »Norma», »Lucie», »Sömnängerskan» etc., då vid hennes sida de förnämsta tenorpartierna innehades af vår ännu levande sångmästare Julius Günther. Men — »tempora mutantur...» Operan står nu i Wagners och veristernas tecken.

Att Bellini icke förtjänar att alldeles ses öfver axeln, därom vittnar en af våra mest ansedda konstnärer,

A. L., som i Nordisk Familjebok fäller följande omdöme om honom: »Af alla Rossinis efterföljare är Bellini den mest originelle, ehuru ingalunda den mångsidigaste — snarare är han något enformig i sin elegiska sentimentalitet, — men det är likväl karaktär i denna enformighet: smärtans vällust och trånsjukans månskenssvärmeri hafva få besjungit med samma mästarekap, och ur hans rörande melodier andas den sicilianska herdevisans milda melankoli. Bellini är icke så snillrik och lefnadsfrisk som Rossini, men han är i sitt arbete mera allvarlig och samvetsgrann än denne, och han har till förmån för den enkla, bundna sången sökt aflägsna något af dennes öfverlastade koloratur samt gifva affekten

Vincenzo Bellini.

Hans Winderstein.

ett djupare uttryck. Bellini saknar dock egentlig dramatisk kraft och enhet och han gynnar solosången på ensemblens och orkesterns bekostnad, hvarvid likväl bör ihågkommas, att han skref sina flesta partier för bestämda sångare-individualiteter, såsom Giuditta Pasta och Rubini.»

Vincenzo Bellini föddes d. 3:e — icke såsom förr uppgifvits d. 1:a — nov. 1801 i Catania på Sicilien, där man i domkyrkoarkivet påträffat en dopattest som visar rätta födelsedagen. Hans föräldrar voro Rosario och Agata Bellini. Af sina sju barn fäste sig dessa mest vid den yngste, Vincenzo, och då stora musikaliska anlag snart röjdes hos honom, erhöill han af fadern och farfadern, hvilka voro musiker, sin första undervisning i musik. Vid 18 års ålder blef han genom konstvänners understöd satt i tillfälle att få inträde i Neapels konservatorium, där han undervisades af Zingarelli, anstaltens direktör, och den gamle Tritto, som förestod kompositionsklassen. Redan under denna studietid komponerade han utom mindre arbeten såsom motetter, kantater och andliga sånger, 3 messor och 15 symfonier samt andra instrumentalsaker. Hans första opera, »Adelson & Salvini» (med 3 personer), som uppfördes i anstaltens lilla musiksäl, vann mycket bifall liksom därefter en kantat »Ismene» för kör och orkester, komponerad för en födelsedagsfest till ära för den neapolitanske konungen Franz I:es dotter. Bellini hade härigenom gjort sig bemärkt, och då han 1825 lemnade konservatoriet, fick han i uppdrag att för den ansedda San Carlo-teatern i Neapel skriva en opera. Denna, »Bianca & Giernando», uppfördes d. 30 maj 1826 med sådan framgång, att Bellini erhöill engagemang vid La Scala-teatern i Milano, där han hade lyckan att göra bekantskap med den förnämste italienske librettisten på sin tid, Felice Romani. Denne lemnade honom text till en opera, åt hvars komponerande han hängaf sig med stort intresse. Operan var »Il Pirata», och densamma väckte vid första uppförandet, d. 27 okt. 1827, en storm af hänförelse. Ännu större lycka gjorde han med »La Straniera» 1829. Båda dessa operor gingo sedan öfver en mängd europeiska scener och förskaffade komponisten världsrykte. En följande opera »Zaira» (Parma 1829) hade dock mindre framgång.

Bellini hade emellertid att kämpa med förtretligheter vid teatern genom egensinne hos artisterna, i synnerhet primadonnan Méric Lalande och Rubini, hvilka höllo på den gamla koloraturstilen, då Bellini däremot sträfvade att frigöra sin musik från den gamla barocka formen och vinna bättre sammanhang mellan text och musik. Hans båda följande operor »I Capuleti e Montecchi» (»Romeo och Julia», 1830,

Venedig) och »La Sonnambula» (1831 Milano) voro träffar af första rangen. Melodierna ur dessa operor sjöngos och spelades öfverallt. Berlioz, som ej var så lätt att tillfredsställa och som skämtsamt benämnde Bellini »den lille p. p.» (petit polisson — den lille gatpojken) var emellertid förtjust i stycken ur »Romeo och Julia». Så berömmar han de båda älskandes duett med de orden »Här skälfva deras stämmor tillsammans såsom symbol för att de uppgå i och evigt tillhöra hvarandra; denna sköna situation har komponisten förstått att göra odödlig».

»Sömnängerskan» (»Sonnambula»), denna täcka idyll dikterades af naturen själf, ty komponisten skref den vid den natursköna Como-sjön, där han uppehöll sig som gäst hos Giuditta Pasta. Denna utmärkta sängerska kreerade också Aminos hufvudparti i operan, då densamma först uppfördes, d. 6 mars 1831 på Carcano-teatern i Milano. Hur högt detta verk värderades intygar ett yttrande af Rossini, som skrifver: »Musiken till sömnängerskan är utan förebild och kan ej efterliknas.»

Bellini hade redan tidigt såväl genom sin musikaliska talang som genom ett behagligt yttre och älskvärdt umgängessätt blifvit en favorit i den italienska societeten; särskildt hos »det täcka könet». Under en repetition på Carlo Fenice-teatern i Genua blef han en dag presenterad för ett fruntimmer, som genom sin bländande skönhet och tjusningsmakt gjorde ett djupt intryck på honom. Hon hette Giuditta Turina och lefde, då Bellini lärde känna henne, skild från sin man. Hon var i besittning af egen förmögenhet, ty hennes far räknades bland de rikaste sidenkramhandlarna i Lombardiet. Vid sin skilsmässa hade den unga frun, som då endast var 25 år, fått sig tillförsäkrad en furstlig förmögenhet och ett präktigt landtogs i Casalbuttano, nära Cremona. Sedan hon reparerat den gamla villan och omgestaltat den präktiga parken och trädgården gjorde Bellini här sitt intåg. Här fördrömde Bellini flere år, fjättrad af Giudittas skönhet, ömhet och frikostighet. Förberedelserna till ett nytt storverk kallade honom emellertid till Milano, där han med stor sorgfällighet inöfvade sitt nyaste arbete, »Norma». Bellini ställde i detta sitt nya verk stora fordringar på konstnärerna, och Pasta förklarade helt bestämdt att hon ej kunde sjunga sin aria. »Men Vincenzo», utropade hon, »hvad är det du har komponerat? Ingen människa kan ju sjunga detta!» — »Vägrar du då att sjunga det?» svarade komponisten. — »Ja!» — »Så hör mitt råd», återtog Bellini, »försök under åtta dagar att sjunga igenom stycket hvarje morgon.» När tiden förslupit uppsökte henne Bellini

och var ej litet belåten när den försonade Pasta på ett mästerligt sätt löst uppgiften — det var den berömda arian »Casta diva». Efter stora förhoppningar blef första uppförandet af operan på La Scala en bitter missräkning. Den gjorde ett lysande fiasco, som djupt nedslog komponisten, hvilken med hela sin själ fördjupat sig i detta verk. Först småningom återvann han sitt lugn. Då han en dag på sitt stamkafé vid domplatsen sammanträffade med Grisi och båda språkades vid om »Norma», sade Bellini: »Jag kan vänta; jag är öfvertygad om att operan skall bli omtyckt; rår jag för att mina goda milanesare ätit en dålig middag eller inte kunnat smälta sitt ris ordentligt, så att de gjort sig omöjliga att emotaga något nytt.» Och han fick rätt. Operan hade sedan en kolossal framgång och är Bellinis förnämsta verk. Sedan hans följande opera »Beatrice di Tenda» vid första uppförandet d. 16 mars 1833 i Venedig rönt ett kallt emottagande, lemnade han Italien och slog sig ned i Paris, efter att från flera håll ha mottagit anbud på lysande engagemang. Dessförinnan kom det till en brytning med Giuditta Turina, som gjorde anspråk på att ensam äga den något flyktige mästarens hjärta. Hon drog sig sedan undan från världen och afled, 68 år gammal, 1871.

Det var vänskapen med Rossini, som drog Bellini till Paris, där han äfven fann en vän i Chopin. Härifrån gjorde han ett besök i London, hvarest hans sista operor »Norma» och »Beatrice di Tenda» vunno stor framgång. Återkommen till Paris fick han den 25 jan. 1835 uppförd sin sista opera »I Puritani», som blef en dubbel seger, då han med den äfven öfvervann sin medtäflare Donizetti. »Puritanerna» visar tydliga framsteg i helgjutenhet och sorgfällig instrumentation samt äfven intryck af den franska operan.

Med stora förhoppningar motsåg nu Bellini framtiden. Hans lefnadsbana blef dock hastigt ändad. Redan från sin ungdom hade han att kämpa med ett tarmlidande, som än kom och än försvann. Då detta nu förvärrades, rådde honom läkarne att flytta till landet. Han fann då en tillflykt i Puteaux, en stilla plats nära Paris, hos en engelsk familj Lewy, som hörde till hans vänkrets. Tillståndet för-sämrades dock mer och mer, och d. 24 sept. 1835 slutade han sina dagar i en ålder af endast 34 år. Under tillslutning af hela konstvärlden och italienska kolonien i Paris nedsattes hans jordiska kvarlevor i kyrkogården Père-Lachaise men fördes sedan öfver till Sicilien, där de d. 22 sept. 1876 i Catanias domkyrka fingo sitt sista hvilorum. I denna tonsättarens födelsestad hålles hans minne heligt;

där är hans bildstod rest och såväl teatern som en präktig promenad med trädgård bär hans namn.

Firandet af Bellinis minne och hundraårsdagen af hans födelse ger en hans biograf i »Signale», R. Schwartz, anledning att om honom fälla ett omdöme som här följer.

Man må tänka om Bellinis musik hvad man vill: själfullhet, sängbarhet och fattlighet kan ingen fränkänna den. Den sköna cantilenan betraktade han såsom sin kompositoriska hufvudsak. Bellini egde icke Rossinis eld; han stod närmare Chopin.

För rätt uppskattning af Bellinis sänggudinna fattas i våra dagar en viktig faktor. Konsten att åstadkomma *bel canto* har gått förlorad. Den breda melodiska sången hos de italienska konstnärerna måtte ha haft en fascinerande verkan, då till och med en Richard Wagner, åtminstone en tid, fann sig öfvertygad om dess berättigande. Hans ord om Bellinis konst ha ännu gällande kraft: »Sång, sång och åter sång, I tyskar! Sång är nu en gång det språk, hvarigenom människorna musikaliskt meddela sig med hvarandra, och om detta ej är så själfständigt bildadt och hållet, som hvarje annat kultiveradt språk, så skall man ej förstå det. Det öfriga, hvad som hos denne Bellini är dåligt, kan hvar och en af edra byskolmästare göra bättre, det vet man... hade Bellini gått i lära hos en tysk byskolmästare hade han sannolikt lärt sig att göra det bättre, men det är fara värdt att han då också hade förgätit sin sång.»

Af Bellinis operor har i Stockholm uppförts »Den okända» (»La straniera») 1841, »Norma» f. g. 1841, »Sömnångerskan» 1843, »Puritanerna» 1851 alla på K. Operan samt »Beatrice di Tenda» af Gallis italienska operatrupp, som 1848—49 uppträdde här dels på »Mindre teatern» (n. v. Dramatiska), dels på operan.

Hans Winderstein.

Då den för två år sedan här gästade »Leipzigs Philharmoniska orkester» nu åter här konserterat, meddela vi till påminnelse härom ånyo dess utmärkte dirigents porträtt, med några biografiska uppgifter.

Hans Winderstein är född i Lüneburg 29 okt. 1856 och genomgick åren 1877—80 konservatoriet i Leipzig. Han tjänstgjorde sedan i Baron von Derwies orkester i Nizza (under Sitt), blef 1884 lärare vid musikskolan och dirigent för stadsorkestern i Wintherthur. 1887 blef han dirigent för f. d. Lenk-

ska kapellet i Nürnberg, där han bildade »Filharmoniska föreningen» (1890—93). År 1893 kallades han till dirigent för Kaim-konserterna i München samt grundade 1896 »filharmoniska konserterna» i Leipzig. Med den af honom bildade orkestern företog han nu konsertresor flerstädes i Tyskland etc. Sedan 1898 är W. äfven dirigent för Leipzigs sängakademi efter P. Klengels öfverflyttning till Amerika.

Såsom komponist har Winderstein framträtt med en Suite (5 satser), orkesterstycken, violinsolo, sorgmarsch vid kejsar Fredriks död etc.

Utmärkande egenskaper för W. som dirigent äro hans uppfattning af och förståelse att framhålla olika stilarter, samt hans minne, som tillåter honom att utantill leda utförandet af en mängd omfattande orkesterverk. Han tillhör i sistnämnda hänseende nutidens »dirigentvirtuoser», hvilka sätta sin ära uti att dirigera utan partitur framför sig. Hans orkester är under sin liflige och vakne ledare mönstergill i ensemble och exekution.

Valborgsmessa.

Romantisk opera i tre akter. Dikt af *Eugén von Enzberg*. Musiken af *Andreas Hallén*.

Textinnehåll.

Handlingen tilldrager sig i staden Ilsenstein i Harz omkring 1490. — Personerna är följande: Klaus Berger, tysk riksfogde; Gertrud, hans systerdotter; Arbogast, doktor och astrolog; Pater Kuno; Junker Kurt von Ilsenstein; Valborg, klosternovis från Ravensburg; Rose, rik guldsmedsfru från Goslar; Gunde, kallad häxan i Bode-thal; Allrod, Arbogasts famulus (stum person); bödeln i Ilsenstein. — Rådsherrar, munkar, stadsvakter, Kurts väpnare och svenner, borgare, kvinnor från stad och land, häxor, troll m. fl.

Första akten. Scenen föreställer rådshussalen i Ilsenburg, en hög pelarhall. Till höger en estrad med bord och stolar för rådet, i venstra hörnet en vindeltrappa försedd med beväpnad vaktpost, i fonden höga och breda spetsbågfönster. Då ridån går upp söker en skara kvinnor tränga sig nedför trappan men motas tillbaka af vakten. Deras sång: »Hören vår klagan», växlar med borgarnes kör »Må häxan dö», som sjunges bakom scenen. Riksfogden Berger inträder jämte pater Kuno och sin systerdotter Gertrud, som söker förmå sin frände att skona den förmenta häxan, men hvarken han eller pater vill lyssna till hennes böner. Då inträder junker Kurt som hört hennes förböner för »häxan» och prisar henne därför samt loftar att bistå henne. Han ledsagar henne sedan till trappan då hon lemnar sa-

len. Rådet jämte doktor Arbogast inträder. Sedan rådet tagit plats berättar pater om den ofärd häxan Anna Lisa säges ha vållat, så att en hel familj utdött och missväxt inträffat. Den s. k. häxan dömes då att brännas. Riddar Kurt uppträder till hennes försvar och påstår att häxor aldrig funnits, hvarför han af pater och rådet hotas såsom kättare. Doktor Arbogast, hans vän, träder emellan. Han erbjuder sig att nästa Valborgsmessnatt fånga i en fälla alla häxor, som då rida till Blocksberg, om påbud utfärdas att den natten ingen finge visa sig på stadens gator. Den det gör skall tagas för en häxa. Rådet går in härpå. Nu inträder tillsammans med en fanatisk folkhop bödeln, släpande med sig Anna Lisa, som skall dömas till bålet. Riddar Kurt griper krucifixet på rådsbordet och håller det upp mot den rasande folkhop, som vill döda »häxan», och utropar: »Bedragna folk! så fri från skuld hon är, som han på korset här.» Då folket och rådet vill nedgöra honom, skyndar han till fönstret, blåser på ett horn en signal, hvarpå hans beväpnade män inträda. Han rycker »häxan» från bödeln och låter sina män bortföra henne. Raseriet vänder sig åter mot honom, men Arbogast hejdar folket, som stillas då rådet ingår på doktors förslag rörande häxfångsten Valborgsmessaftonen. Akten slutar med att pater uppmänar till bön och nedkallande af himlens välsignelse öfver doktors förhållande. Denne ler i sitt skägg öfver att så »den vise för sina planers utförande fått bistånd af mængdens oförstånd».

Andra akten. Arbogasts arbetsrum med astrologiska apparater, dödskal-lar, folianter etc. Kurt hånar Arbogast för hans snaror, som han låter sätta upp på skorstenen till sin spisel. Arbogast är dock säker på sin sak, men förråder att en hemlig längtan att få smaka ungdomens fröjder, drifvit honom att söka fånga de till Blocksberg flygande häxorna.

»Nu vill jag famna tjugande häxor;
njuta jag vill af berusande lust,»

Gertrud inkommer och klagar öfver att hennes mor nyss sjunkit, hvarför hon skyndat till doktorn för att få ett läkemedel. Arbogast, som blott tänker på sin häxfångst, vill ej höra den stackars flickan, till dess Kurt beveker honom att lämna henne en flaska med läkemedel, hvarefter de båda gå ut.

Midnattstimman är inne. Arbogast börjar göra förberedelser för häxornas infångande. Vid hans stampning kommer ett festligt dukadt bord upp ur golfvet. Ur rökfånga öfver spisen hörs ett sällsamt sus jämte klang af eolsharpor, och strax därpå kommer Valborg, en ung klosternovis ner

i spiseln. Befriad från sina snaror berättar den oerfarna flickan att hon i klostret genom läsning om Blocksberg och dess fröjder gripits af längtan »på kvasten att resa». Arbogast bjuder henne vin, och hon upptändes nu af kärlek till honom. En annan »häxa», den sköna, rika fru Rose, har nu fastnat i gillret och kommer ned. Arbogast bjuder henne plats vid det dukade bordet. Rose beskriver under vild glädje Blocksbergs fester. Arbogast omfamnar dem båda.

Det prasslar ånyo i rökfånget och en tredje häxa, en gammal ful käring, visar sig. Den gamla Gunde vill nu också ha en plats vid Arbogasts sida. Han stöter henne ifrån sig; med de båda andra vill han »älska och le». Gunde låter ej afspisa sig. Hon visar dem en af henne tillagad salfva, som om man smörjer in sig därmed för en genom luften som en stormvind.

De unga »häxorna» äfvensom Arbogast låta insmörja sig med salfvan, och i ett nu fara de alla upp genom spiseln.

Tredje akten. En öppen plats på Ilsenburg. Till vänster Arbogasts hus, till höger ett kapell med madonnabild. Det är natt med storm, blix och åskdunder. Gertrud kommer att ånyo söka Arbogasts hjälp för sin sjuka moder. Hon bultar förgäfvat på hans port och faller sedan ned i bön framför madonnabilden. Så kommer junker Kurt och blir henne varse. Han loftar hjälpa henne och hoppar in genom doktors fönster. Knappt är Gertrud ensam, förr än bödeln kommer och griper henne; såsom funnen ute under Valpurgisnatten måste hon dömas som häxa. Gertrud bönfaller om frihet; bödeln bortför henne, och då Kurt kommer tillbaka kan han ej finna henne.

Det mörknar och stormen börjar åter hvina. Man ser de från Blocksberg återvändande häxorna flyga genom luften. Arbogast, som nu befinner sig utanför sin port, faller förfärad ner och dör. Kurt kommer upprörd in och upptäcker Arbogast. Troende att han sover, uppmanar Kurt honom att fly undan den vredgade folkmassan, som nu inrusar och hotar trollkarlen och hans hus, men upptäcker då att han är död.

En procession af munkar tågar till kapellet. Berger i spetsen för rådet söker lugna folket. Kurt visar dem Arbogasts lik. Nu har folket fått sin vilja fram.

Bödeln inkommer med den af honom infångade häxan, beslöjad. Hon anropar junker Kurts bistånd, som, då han igenkänner hennes röst, för att rädda henne från bålet förklarar sig taga henne till maka. Kurt rycker slöjan från hennes ansikte, då hon igenkännes såsom riksfogdens systerdotter, Gertrud. Folket fordrar

emellertid att hon på bålet skall försona sitt brott. Först då Junker Kurt med en hornstöt diktallat sina beväpnade svenner, bringas folket till tystnad, riksfogden befäller att kedjorna skola aftagas Gertrud och loftar henne att, såsom godtgörelse, få uttala en önskan, som då skall beviljas. Hon ber då rådet loffa att aldrig någon kvinna blir bränd som häxa i deras stad, hvilken önskan rådet loftar att uppfylla. På Kurts befallning tänder bödeln bålet, som nu får gälla som en lusteld till hälsning åt våren, hvars inträde allt folket helsar med en jubelsång.

Musikbref från Düsseldorf.

Af G. W.

Dec. 1901 — mars 1902.

Såsom bekant torde vara räknas Düsseldorf till de städer vid Rhein där konsten, så väl musik som målning, intager en framstående plats.

För att börja med den dramatiska konsten, så finnes här en större modern och elegant teater, som har ett ovanligt vackert läge i en charmant park. Från sept. till maj gifves nästan dagligen operor och 2 gånger i veckan skådespel, någon gång emellanåt gifvas till omväxling, ehuru rätt sällan, lustspel och operetter. Direktion och regie är anförtrödd åt hr Heinrich Gottinger, en framstående baritonist, hvilken, trots sitt direktionsarbete, rätt ofta uppträder. — Hvad som verkar särdeles angenämt är den charmant utstyrseln och de nya vackra dekorationerna. Orkestern är äfven berömvärd, liksom dess dirigenter, kapellmästarne Reich och Fröhlich, den senare utbildad i Wien, en intelligent samt, ehuru ung, mycket duglig man. Som konsertmästare är anställd hr E. Adorjån, elev bl. a. af Joachim, och äfven som konserterande konstnär fördelaktigt bekant. Af de operor jag härstädes hört må nämnas följande: »Fliegende Holländer» med hr Bertram som gäst i titelrolen. Han räknas till de bästa »Holländare» och sjunger partiet i Bayreuth, omväxlande med Perron från Dresden. Hans dramatiska framställning var liksom den musikaliska betydande och hade likhet med den aflidne Carl Somers i Wien. Sentas parti utfördes af fru von Hübbinett på ett högst förtjänstfullt sätt. Af öfriga Wagneroperor har jag hört »Tannhäuser» och »Lohengrin», den senare operan med Carl Kurz-Stolzenberg i titelrolen ena gången och Clemens Kaufung från Köln den andra. Båda gjorde stor lycka med sitt gästspel, herr Stolzenberg, som förut sjungit Tannhäuser och Max i »Friskyten», är en helt ung tenor

med fördelaktigt utseende, utbildad hos Alfieri i Berlin och sedan i Milano. Han har senast studerat i Bayreuth. En poetisk och intagande Elsa gaf frk. Pracher, en ung begåfvad sängerska, som med stor framgång utför de s. k. »ungdomligt dramatiska» partierna. Af öfriga gäster märkas Franseschina Prevosti såsom Carmen, Rosina i »Barberaren» och Violetta i »La Traviata.» Uti den sistnämnda operan hörde jag henne redan för 12 år sedan och jag måste säga att hennes prestation var både i musikaliskt och dramatiskt afseende lika fulländad nu som då. Hr Gottinger var en utmärkt Germont, som så väl i sång som spel visade en stilenlig och förnäm uppfattning, något som man eljes i denna roll ofta saknar.

Af andra operor vill jag nämna »Faust» med Moers från Leipzig som gäst i titelrolen, frk. Pracher såsom Margarethe, Valentin: hr Gottinger, Mefistofeles: hr Savitsch, Martha: fru Neuen-dorff hvilka alla på bästa vis fyllde sin uppgift. Haydns »Apotheker» och »Cavalleria» äro särskildt värda omnämnas.

Ennas lilla opera »Flickan med tändstickorna» gafs endast få gånger trots ypperligt utförande. Frk. Förster, som tändsticksflickan, var både hvad sång och spel beträffar alldeles utmärkt och hennes sympatiska sopranröst gjorde sig väl gällande i de tragiska momenten. Af operetter har »Operabalen» samt »Läderlappen» gifvits i hvilken frk. Förster som kammarjungfrun briljerade. I »Läderlappen», däri 2:dra akten var särdeles lyckad, förekom en bömisk polka, graziöst dansad af ballettkårens elever.

Af konserter, som jag härstädes be-
vistat, må uti främsta rummet näm-
nas »Musikvereins», som står under
ledning af professor Julius Buths.

På den första af dessa, 5 dec., var Paderewski solist. Programmet upptog Bruchners Symphoni n:o 5 B-dur som fick ett berömvärdt utförande. Dessutom speltes den charmant Sere-naden n:r 4 i D-dur (Koch Verz. n:r 203) af Mozart. Den mottogs med ihållande applåder hvilket äfven gällde hr Adorjån, som med sin breda vackra ton spelade soloviolen. Paderewski spelte Beethovens Essdur-konsert med orkester och solo. Chopins Assdur-Ballad, Etude n:r 9, och dessutom 4 extranummer af Chopin. Inropningar och jublet af den till trängsel fyllda stora salen ville knappast taga slut. På en annan af musikföreningens konserter var pianisten Siloti solist; äfven han gjorde stor lycka. Vidare vann hr Carl Meijer från hof-teatern i Schwerin, och m:me Seth-Senger från Brüssel (violin) med Mozarts Essdurkonsert stor succès.

Förutom musikföreningen existerar den s. k. »Gesang-Verein» under ledning af d:r F. L. Limpert.

Vid konserten 15 dec. var den utmärkta violinisten fru Roeger-Soldat från Wien solist. Programmet upptog uvertyr till »Coriolan» af Beethoven, »Nänie» för kör och orkester af Herman Goetz, konsert för violin och orkester af Joh. Brahms (fru Roeger-Soldat), »Schicksalslied» för kör och orkester af Brahms samt »Walthers Preislied» ur »Meistersinger» arr. af Wilhelmj (fru Roeger-Soldat). Dirigenten d:r Limpert och fru Roeger-Soldat hyllades entusiastiskt och konserten i det hela var högst intressant. Fru R.-Soldats varma ton och själfulla föredrag väckte det lifligaste bifall. Den 25 febr. gaf »Gesang-Verein» åter en konsert med Rose Ettinger fr. Paris som solist. Programmet upptog konsert för stråkorkester och 3 horn n:r 1 af Rheinberger, Recitativ och aria ur Händels oratorium »L'allegro il pensieroso» (m:me Ettinger), två scener ur »Johannes» af Sudermann för 3 soloröster och orkester, op. 18, Lieder och »Wallfahrt nach Kevlaar», ballad för soli, kör och orkester af Humperdinck. Liederna af Humperdinck ackompanjerades af d:r Limpert, och komponisten var själf åhörare af konserten, hvars samtliga nummer mottogos med stort bifall. Kammarmusik-konserter och matinéer ha gifvits af prof. Buths-Adorjån, hrr Morawetz, Kohler och Klein. Den 3 mars gafs sålunda en pianokvartett af prof. Buths, hvilken gjorde briljant af profan.

En sonat af Chevillard i G-moll, spelad af Buths och Adorjån var högst intressant och melodisk; Saint-Saëns septett, utmärkt återgifven, avslutade konserten. Virtuoskonserter, arrangerade af musikhandlare Jäger, gifvas ofta. Den 21 jan. gaf bl. a. en sopransångerska Bömer från Leipzig en »Lieder-Abend». Af de 12 Lieder hon presterade märktes bland de modernare komponisterna till dem Grieg och Weingartner, hvaraf den senares »Schumacherlied» vann stort bifall. En ung komponist fr. München, Alwin Halm, ackompanjerade hela programmet samt spelade solo 2 Lieder af Mendelssohn, H-mollvals af Chopin och »Loreley» af Seeling. Som komponist vann hr Halm största bifall genom sina af fru Bömer utmärkt sjungna sånger »Mailed». »Wanderlied» och »Auf dem See» Konserten var arrangerad af impresarion Otto Benisèk från München.

FÖLJETONG.

Vid Méhuls graf.

(Forts. och slut.)

Min vän fattade stillatigande min hand och drog mig fram till gravvården. Där låg ihopkrupen en kvinnlig

varelse. Snart blef hennes stämma rosslande, och slutligen upphörde den alldeles.

Min vän lade sin hand på hennes skuldra. Hon reste sig hastigt, pekade på vårdens inskrift och stack ett papper i hans hand. Därpå neddignade hon åter på monumentet och omfamnade det för att invid detsamma, efter en kort döds kamp, utandas sin sista tunga dök här i lifvet.

Vi stodo en stund förstummade. Slutligen uppvecklade min vän papperet och läste:

»Han var min i lifvet och i döden. Må hans ande beskydda er, ni, min ende vän här i världen!

En vansinnigs sista rediga tanke.»

Den gamla begrofs invid monumentet och fick så i döden hvila invid den, som hon i lifvet så högt älskat. Hennes namn kom visserligen till min vetskap, men har åter gått ur mitt minne.

Min vän pekade nu på vårdens inskrift. I af ålder något utplånade bokstäver läste jag:

ETIENNE HENRI MÉHUL,
född 1762, död 1817.

Hvem känner ickedetta namn, »Josefs i Egypten» odödliga kompositörs!

»Mätte den arma kvinnans bön blifva uppfylld, mätte Méhuls ande beskydda och leda min vän, mätte han blifva en värdig broder åt denne oförgätliga mästare i tonernas rike, en värdig broder åt den ädla människan här i lifvet!»

Detta var min innerligaste önskan, och denna önskan gick i fullbordan.

Några veckor härefter lämnade jag Paris. Min vän hade blifvit helt sorgligt stämd efter händelsen på kyrkogården, och han arbetade både dag och natt vid sitt instrument. Hans ögon fingo en mera stirrande blick, pannan fårade sig; men omkring munnen kunde man ännu förmärka detta behagliga leende, som var honom så eget.

Efter denna stund steg hans anseende och rykte för hvarje dag. Han var icke mer den medelmåttige, blott för pariserpubliken och sitt hemland kände konstnären; hans namn gick som en löpeld kring världen, stort och högt uppburet.

Var det väl den beskyddande Méhuls ande som höjde honom på odödlighetens vingar?

Den frågan tillhör icke oss att besvara...

År 1831 besökte jag ånyo Paris och träffade åter min vän, men för sista gången. Vi talade om det förflutna, om kvinnan vid Méhuls graf, om den vansinnigas sista önskan.

Fyra år efter detta vårt sammanträffande slutade han sin jordiska lefnad.

Han dog vid 33 års ålder.

Han hade önskat att icke blifva gammal, att icke glömmas af världen, åtminstone medan han ännu lefde. Ack, han dog alltför tidigt, såsom blomman bryts i sin fägring. Och glömmas — nej, aldrig skall han glömmas: hans namn skall gå till eftervärlden, hans tonskapelser skola städse lefva i hvarje människas hjärta, som älskar det sköna, som älskar Gud, ty genom dem kan hon tala till honom, till det högsta väsendet, mer än hennes ord och tankar kunna uttrycka.

En bestående minnesvård hade han således rest sig före sin död. Denna minnesvård är hans musikalska verk och förnämligast bland dem »Sömnängerskan», »Romeo och Julia», »Puritanerna» och »Norma».

Hans död var ljuf, har man sagt mig: en enda suck var allt — den ljud från Vincenzo Bellinis läppar likt ett skönt, ett oförvanskligt ljuft ackord.

A—rt.

Fån scenen och konsertsalen.

Kgl. teatern. Mars 1, 13 BELLINI: *Norma*. — 2 R. WAGNER: *Den flygande Holländaren*. — PUCCHINI: *Bohème*. — 4 konsert af BRÜSSELSTRÄKKVARTETTEN. 1. Beethoven: Sträckkvartett op. 130, B-dur; 2. Beethoven: Violinromans, G-dur (prof. Fr. Schörg), med piano; 3. Rob. Schumann: Sträckkvartett n:o 3, A-dur, op. 41. — 5 BIZET: *Carmen*. — 6 WAGNER: *Rheinguldet*. — 8 THOMAS: *Mignon*. — 9 DONIZETTI: *Leonora*. — 10 WAGNER: *Lohengrin* (Lohengrin: hr Briesemeister). — 12 MOZART: *Trollflöjten* (Nattens drottning, Pamina, Papagena: fruar Östberg, Hellström, frk. Svärdröm; Sarastro, Tamino, Papageno, Monstatos, Talaren, första prästen: hrr Selligren, Malm, Lejdström, Ericson, Lundqvist, Grafström; drottningens tjänor: frökn. Karlsson, Gustafson, Edström; tre genier: frökn. Fernqvist, Lindgren, fru Afzelius). — 14 BOITO: *Mefistofeles*. — 15 ANDR. HALLÉN: *Valborgsmässa*, romantisk opera i 3 akter, dikt af Eugén von Enzberg, öfvers. af Ax. Klineckström. (Klaus Berger, Arbogast, pater Kuno, Junker Kurt, Allrod, bödeln: hrr Lundqvist, Nyblom, Selligren, Lejdström, Grafström, Söderman; Gert-rud, Valborg, Rose, Gunde: frk. Svärdröm, fruar Lindberg, Jungstedt, frk. Edström.)

Vasa-teatern. Mars 1—11 *Fru Venus*, utstyrselsféeri med sång och dans i 3 akter (11 tablåer) af Ernst Pasqué och Oskar Blumenthal. Musiken af C. A. Raida. (Fru Venus: fru Meissner.) — 12—16 AUDRAN: *Lyckoflickan*. — 2, 9, 16 *Nerkingarne* (matiné).

Musikaliska akademien. Mars 9 TYPOGRAFISKA FÖRENINGENS konsert. Biträdande: frk. Clary Asplund, hrr C. F. Lundqvist, D. Jeisler. — 11, 12, 13, 16 konserter af LEIPZIGS FILHARMONISKA ORKESTER. Dirigent: hr Hans Winderstein.

Vetenskapsakademien. Mars 3 BRÜSSELSTRÄKKVARTETTENS 2:a konsert. 1. Beethoven: Sträckkvartett, E-moll, op. 59 n:o 2; 2. Boccherini: Andante och Allegro för violoncell (hr Gail-lard); 3. Brahms: Sträckkvartett, C-moll, op. 15 n:o 1.

Första uppförandet af Andr. Halléns opera »Valborgsmässa» har nu ägt rum inför en rätt talrik publik och

under ett bifall, som ehuru ej synnerligen lifligt, dock upprepades flera gånger efter operans slut, då äfven komponisten fick framträda och mottaga hyllningar. Operan är, som bekant, en omarbetning och tillökning af hr Halléns romantiska 2-aktopera »Hexfällan». Af personalen i denna har Albertus, »en vis mästare», i den nya operan blifvit doktor-astrologen Arbogast, Maria fått namnet Gertrud och blifvit systerdotter till riksfogden Berger, nunnan Teresia och borgarfrun Rebecka fått namnen Valborg och Rose samt doktors famulus Kobus i den nya operan blifvit stum person och ersatts af riddar Kurt såsom doktors talande sällskap i hans arbetsrum. Den nya operans tredje akt motsvaras af »Hexfällans» andra, börjande med en tablå föreställande Marias rum, där hon ber sin bön till madonnan för Albertus' räddning. I hexfällan får doktern lefva och omvända sig, samt blir förenad med Maria. Innehållet af »Valborgsmessas» text är förut här framställt. Densamma lider af brist på enhetlighet och sammanhang och gjorde bättre verkan i »Hexfällans» framställning. Musiken är hållen i nyare deklamatorisk stil med modulatoriskt, mångskiftande och rörligt orkesterparti, vittnande om tonsättarens lärdom och talang i instrumenteringskonst. Flera vackra och effektfulla vokala partier, däraf flera fristående, kunna påvisas, men utrymme saknas nu därtill, emedan redogörelsen för texten tagit detta i anspråk. Utförandet förtjänar beröm, såväl beträffande personalen i operan, som hofkapellet och dess ledares, hr Hennebergs, arbete. Vi skola ytterligare omnämna det nya verket i ett följande nummer.

En repris af »Trollflöjden» har egt rum, då denna Mozarts populära opera med sin härliga musik för 325 gången tjusade Stockholmsoperans publik.

De främmande musiksällskap, som uyligen gästade oss, såväl Brüsselstråkkvartetten som Winderstein-orkestern, ha firat stora triumfer — utsålda hus och rikligaste bifall. Båda ha haft att framvisa utmärkta solister. Sådana voro i kvartetten primaviolinen Schörg och violoncellisten Gaillard, i orkestern i första rummet flöjtisten Buchheim ohh violoncellisten, konsertmästare Willecke samt äfven violinisten Soma Pik-Steiner, som låtit höra sig i Sindings konsert n:o 1 A dur. Brüsselkvartettens mästerverk har här redan omförmäls äfvensom deras särskilda konsertprogram. Leipzigs Filharmoniska orkester hade på sin första konsert biträde af vår violindrottning Wilma Neruda-Norman (lady Hallé), som låt höra sig i Beethovens båda romanser (G. dur op. 40 och F dur op. 50) samt hans violinkonsert. Aftonens Beethovenprogram upptog för öfrigt Eroica-symfonien och uvertyren n:r 3 till »Leo-

nora». 2:a konserten hade till program: 1 Berlioz: Ungersk marsch (ur »Faust»), och uvertyr till »Benvenuto Cellini»; Rich. Strauss': »Till Eulenspiegels lustige Streiche»; 4—7 R. Wagner: Förspel till »Mästersångarne», »Siegfried-Idyll», förspel till »Lohengrin» och »Tannhäuser»-uvertyr. 3:e konsertens nordiska program innehöll: 1 Grieg: »I höst», konsertuvertyr; 2 A. Söderman: Offertorium; 3 Chr. Sinding: violinkonsert; 4 J. Halvorsen: Vasantasena-suite, 5 W. Peterson-Berger: Majkarneval i Stockholm, konsertintermezzo; 6 Grieg: Peer Gynt-Suite I; J. Svendsen: Carnaval i Paris. Vid matinéen d. 16 mars upptog det omväxlande programmet: 1 J. Haydn: Symfoni n:o 12 B dur; 2 B. Godard: Suite för flöjt och orkester; 3 Grétry-Mottl: 3 Tanzstücke ur heroiska baletten »Céphale et Procris»; 4 J. S. Bach Air, Goens; Scherzo för violoncell och ork.; 5, 6 R. Wagner: Förspel till »Parsifal» och »Tannhäuser»-uvertyren. En afskedskonsert på operan återstår att omnämna i nästa nummer, då vi torde få tillfälle att ytterligare tala om dessa omtyckta konserter.

En soaré gafs i början af mars i Vetenskapsakademien till förmån för Stockholms Fjällkoloni, med föredrag, skioptikonbilder och musik. Därvid utfördes talangfullt af violinisten Olof Bergman Romans af Wieniawski och Farfalla af Sauret. Ett par vackra franska sånger, i fransk romansstil, af Ika Peyron utfördes högst anslående af en omtyckt »musikalskarinna», och fröken Astrid Ydén föredrog smakfullt harpsolo af Hasselmans. Direktör Wiklund ackompanjerade.

Musiknotiser

från hufvudstaden och landsorten.

Kgl. teatern. Operans nästa nyhet torde blifva Stenhammars »Gillet på Solhaug», som nu är under inöfning. Under närmaste tiden förestå till uppförande »Muraren», »Mästersångarne», »Barberaren» och »Fra Diavolo», hvarjämte förberedelser börjat till den sedvanliga påskkonserten.

Danske tenorsångaren Herolds tillämnade gästspel i maj kommer troligen att inställas emedan hans röst kräver behöflig hvila efter vinterarbetet.

Finska sångkören M. M:s konserter. Af dessa kommer den första att ega rum annandag påsk, d. 31 mars såsom matiné i Musikaliska akademien, den andra dagen därpå i Katrina kyrka, den tredje, 2 april, i musikalska akademien. Samma dag de finska sångarne anlända, påskdagen, gifves för

dem en enkel mottagningssexa på restaurang Runan. Efter konserten i Katarina kyrka gifves för sångarskaran supé med dans å Grand Hôtel.

Nytt gästspel på operan. I Wagners »Mästersångarne», som snart återupptages, kommer den tyske operasångaren från Bremen hr Friedrich Friedrichs att efterträda hr Forsell såsom Beckmesser. Hr Friedrichs, som sjungit detta parti i Bayreuth, anses vara den yppersta af alla Beckmessers framställare.

Svensk konsert i Paris egde nyligen rum. På denna uppträdde den från Göteborg bekante pianisten Harald Hedelin med stycken af J. S. Bach, Sjögren, Sinding, m. fl. Fru Emilia Walter, f. Spångberg, äfvenledes från Göteborg, sjöng romanser af C. Franck, Sjögren, Sinding m. fl. Konserten egde rum i Salle Erard.

Dahlgrens-afton gafs den 7:de mars i K. F. U. M:s hörsal med föredrag (biografiskt) af Fil. Lic. Ruben G:son Berg, deklamation samt sånger af Dahlgren dels ur »Vermländingarne», dels till andra hans diktverk. Sångerna utfördes af fröken Svärdström och hr Klein med dr Valentin som ackompanjator.

August Meissner, den populära och förtjänstfulle dirigenten i Berns' salong, fyllde d. 6 mars 69 år. Sedan en tid sängliggande sjuk har hans tillstånd varit ganska orogifvande, men en förbättring i detsamma synes ha inträdd.

Malmsjö's pianofabrik. Från denna ansedda fabrik i Göteborg har nyligen det 7,000:de instrumentet utgått. Med anledning däraf var fabriken kontors- och fabrikspersonal inbjuden till en kollation på Lorensberg. Vid supén ägnade fabriken chef, konsul Seydel, en skål åt minnet af dess grundläggare J. G. Malmsjö, och påpekade den stora utveckling fabrikationen uppnått. Till dess föreståndare, hr Ågren, utbragtes också att tack för städse visadt intresse och skicklighet i hans kall. Äfven arbetspersonalen, af hvilken ett flertal bär patriotiska sällskapets förtjänstmedalj, fick en tacksamhets-skål, med önskan om fortfarande godt samarbete.

Upsala. Den 1 mars konserterade i Stora Gillesalen Brüssel-Stråkkvartetten, som då låt höra kvartetter af Beethoven (op. 59, E-moll) och Schubert (D-moll), hvarjämte prof. Schörg spelade Sarabande och Giga af Bach. Den 9 mars gaf Filharmoniska sällskapet konsert i domkyrkan med biträde af fröknar Walborg Svärdström och Astrid Ydén (harpist) samt dir. Albert Lindström, alla från Stockholm.

Programmet upptog bland annat aria ur »Skapelsen» samt »Hemlängtan» af J. A. Josephson (fröken Svärdström), »Improperia», växelsånger för blandade röster (sjungas i katolska kyrkor vid långfredagens högmässa), Largo af Händel för violin, harpa och orgel samt 2 fyrstämmiga koraler af J. S. Bach. Två konserter ha äfven gifvits här af Leipzigs Filharmoniska orkester i Gillesalen.

Göteborg. Stora teaterns musikpjeser under månadens första hälft ha utgjorts af »Gasparone», »Drilléns operett» och »Prinsessan af Trebizonde». Den 6 mars gaf Brüssel-kvartetten sin 2:dra konsert här, hvarpå följde konserter af Lorenzberg af Leipziger-Filharmoniska orkestern. Den 4 och 12 mars gafs konserter af sångerskan fröken Amalia Fjellborg, född nomad-lappska. Hon väckte för flera år sedan uppmärksamhet för sina musikaliska anlag och erhöi sängundervisning i Stockholm och Lund samt i Norge. Studierna afbröts dock af en olyckshändelse, som gjort henne oförmögen att gå. Hon samlar nu med konserter medel till massagebehandling på en sjukanstalt vid Jönköping. Hon har på konserterna biträds af en lappflicka Maria, som sjunger en af henne själf komponerad sång om sin faders renar. Kompositören Gösta Geijer, som här är bosatt, höll den 3 mars föredrag om »Den musikaliska folksagan», biträdd af sin fru som sjöng folkvisor, en musikalskare med utmärkt baryton och violinisten Bredberg, som spelade »låtar».

Från våra grannland.

Kristiania. Febr. 26 — mars 12. Nationalteatern har fortfarande uppfört »Peer Gynt» med Griegs musik. På Tivolateatern har norska operasällskapet gifvit »Martha», hvari hufvudrollerna innehafts af fröken Adelheid Ott, fru Due Sundby samt hrr Rolf Hammer och Arveschoug. Den 1 mars gaf musikföreningen under Iver Holters ledning sin 4:de konsert. Programmet upptog Björnsons »Bergliot» med Griegs musik (deklamationen utförd af fru Joh. Dybvad), Chopins pianokonsert, E-moll (fröken Amelie Müller) samt suite ur »Castor och Pollux» af Rameau och Mozarts G-moll-symfoni. Samma dag gaf finska sångerskan, fru Ida Ekman, en populär konsert, biträdd af fru Agathe Gröndahl och herr J. Backer-Lunde. Den 8 konserterade pianisten fru Erika Nissen med biträde af sångerskan fröken Thora Chiristofferson och nationalteaterns orkester. Fru Nissens program började och slutade med Beethovens pianokonsert i C-moll och Ess dur. Beorecz Ignacz' musikkapell har gifvit ett par konserter i Bröderne Hals' lokal. En »Passionskonsert»

gafs den 9:de i Petri kyrka af organisten Reiss.

Ett häfte nya pianostycken af Agathe Backer-Gröndahl väntas snart utkomma på bröderne Hals' förlag.

Helsingfors. Febr. 24 — mars 9. Teatern har fortfarande endast haft dramatisk repertoar, utom Brunnhusteatern, där »Vermälningarna» gifvits. Vid Filharmoniska sällskapets konsert d. 26 febr. biträdde de svenska konstnärerna Tor Aulin, Wilh. Stenhammar och John Forsell. Af dessa är hr Aulin sedan gammalt här känd och värderad; de båda andra säges ha vunnit stora sympatier och »motsvarat det stora rykte som föregått dem». Konsertens program upptog: 1 Schubert: H-moll-symfoni; 1 Beethoven: konsert för violin, violoncell och piano (»trippelkonserten») med orkester; 3 Uvertyr till »Den flygande Holländaren»; 4 Aria ur denna opera (h. Forsell). De svenska artisterna gäfvos sedan ett par egna konserter i universitetssalen. Vid en af de »populära konserterna» i Societetshuset, under hr R. Kajanu's ledning, medverkade hr Forsell. D. 8 mars gafs en konsert af Jean Sibelius med egna kompositioner: 1 Uvertyr, 2 Impromptu för orkester och damkör, 3 Symfoni, D-dur. Samtliga kompositionerna voro nya, resultat, säges det, af hr S:s senaste studieresa.

Köpenhamn. Mars 1—12. Kgl. teatern har af pjeser med musik denna tid haft på spellistan endast »Faust» och »Romeo och Julia» samt de vanliga baletterna »Et kostymabal om bord» och »Et Folksagn». Den 1 mars gafs en sångsoaré af Hjalmar Arlberg och Jeanne Golz, (viser och duetter). D. 3—5 mars konserterade här Leipzigs Filh. ork., d. 5 och 10 Bryssel-stråkvartetten. Den 20 mars skall här gifvas en Sjögren-konsert med biträde af frök. Tekla Rennie, frök. Märta Ohlson och hr John Forsell.

Från andra land.

Paris. På Opéra Comique har nyligen Messagers Opera »La Basoche» (»Skrifvarkungen») uppleft 100:de föreställningen.

London. På Savoy-teatern väntas en ny operett »Merry England» med musik af Edward German, ansedd för Sullivans värdige efterträdare såsom operettkomponist. Som dirigent för den Gilbert-Sullivaniska operetten har F. Cellier efterträds af Hamish Mac Cunn, hvilken visat sig vid Carl Rosas operasällskap såsom energisk och duglig orkesterchef. Mac Cunn hör dessutom till Englands mest begåfvade tonsättare. Hans opera »Diarmid» gafs för några år sedan på Coventgarden-teatern, och han lär nu vara syssel-

satt med komponerande af en ny opera med text, liksom den förstnämnda, af konungens svåger, hertigen af Argyle.

Berlin. »Der Improvisatör», Eugen d'Alberts nya 3-akts-opera, upplefde sin premiär på kgl. operan härstädes d. 26 febr. Texten är af G. Kastrop. Operan, som mera är byggd på »den oändliga melodien» än röjer ursprunglig melodisk begåfning, rönt ej synnerlig framgång, oaktadt god uppsättning och godt utförande. Handlingen försiggår i Padua 1540 och rör sig om stridigheter mellan denna stad och Venedig samt deras styresmän, hvar till kommer en kärleksaffär mellan en sångar-skald (Improvisatören) och Podestans i Padua dotter.

Brüssel. Méhuls komiska opera »L'irato», icke gifven sedan 1823, har åter uppförts här. Denna opera gafs i Stockholm under titel »Den argsinne gubben» först 1808 på Arsenalsteatern (20 gånger), sedan på k. operan 1811—1830 och upplefde där 12 föreställningar.

Hvarjehanda.

En konstvän. A. »Ni kommer väl till vår soaré i afton? Den börjar kl. 7. Först är det föredrag, sedan sång och pianospel och kl. 9 en enkel upptäckt.» — B. »Skönt, skönt, tack så mycket, — jag skall punktligt infinna mig kl. 9.»

Stolt öfver sitt vetande. I en af våra landsortsstäder inkom i bok- och musikhandeln en ung dam och bad att få sonater af Kuhlau. — »Kuhlau?» svarade den unga bodbiträdet. »Nej, det finns inte!» — Kunden! »Ja, men en bekant till mig har nyss varit här och köpt Kuhlau's sonater!» — »Ah! (svargar den unge herrn med ett öfverlägset leende) fröken menar säkert Kyla!» (franskt uttal).

Troligt! En rik amerikan köpte af Sullivans kvarlåtenskap ett af Bach med noter fullskrifvet blad och sade helt stolt: »Ja, dyrt är det, men helt visst har Bach själf dedicerat det till Sullivan.»

Svensk Musiktidnings musikbilaga

1901

till helårsprenumeranter utgöres af

MUSIKALBUM XIV

10 sidor, innehållande

för piano, 2 händer:

Gustaf Hägg: Impromptu-Scherzo.

Theodor Kirchner: Pianostycke.

E. N. Méhul: Menuett.

För en röst (baryton) med piano:

A. M. Myrberg: »Se'n jag dig såg» (d—d).

Pris 75 öre.

Eleganta Permar

till Svensk Musiktidning finnas till salu à 2 kronor hos P. Herzog, Malmskilnadsgatan n:o 54.

För Porträttsamlare!

Fina Sköntrycks-exemplar af Svensk Musiktidning, flere årgångar, säljas billigt å tidningens expedition

Kungstensgatan 56 III.

Orgelharmonium.

Endast förstklassigt fabrikat. Moderata priser.

Specialitet: **Skol-, Koncert- och Pedal-orgelharmonium.** Agenter antagas.

G. LAGERQUIST & C:o

Orgelharmoniumfabrik
ÖREBRO.

J. G. MALMSJÖ, PIANOFABRIK

Kongl. Hofleverantör

GÖTEBORG

Etablerad 1843

Begagnade instrument tagas i utbyte. B. Ekväma afbetningsvilkor.

Den enda svenska Pianofabrik, som vid mångfaldiga täflingar alltid erhållit högsta priset.

Talrika intyg från framstående musici och konstnärer.

GULDMEDALJ »för utmärkte flyglar och pianinos»

Göteborg 1891 Malmö 1896
Stockholm 1897

ensam bland svenska pianofabriker
Inalles 21 första pris

A.-B. Skandinaviska Orgel- & Pianofabriken

(f. d. Skandinaviska Orgelfabriken)

Grundad 1865

rekommenderar sin tillverkning af

Orglar för kyrkor, skolor och hemmen samt **Pianinon.**

Obs.! Uteslutande svensk tillverkning och följaktligen af utmärktaste och solidaste beskaffenhet.

Priskurant på begäran. Alla förfrågningar besvaras omgående.

Utställning & kontor Mästersamuelsgatan 32, Stockholm.

Svensk Musiktidning

Nordiskt Musikblad. — 22:dra årgången. — För hvarje musikaliskt hem, utgifves 1902 efter samma plan som förut, innehållande populär läsning i Musikaliska ämnen, porträtter med biografier och musikbilaga. Tidningen utkommer såsom förut två gånger i månaden (utom juli—aug., »den döda säsongen») till ett pris af 5 kronor pr år, lösnnummer 25 öre. Prenumeration sker här å Expeditionen, Kungstensgatan 56, 3 tr., i bok- och musikhandeln, å posten och tidningskontor. I landsorten prenumereras bäst å posten.

Obs.! Nyttan af en musiktidning för musikbildningen i hemmet torde ej kunna bestridas. Framför dagliga tidningar eger en sådan fördelen att den förvaras och bildar, så att säga, en musikhistorisk uppslagsbok. Rätta platsen för utgifvandet af en musiktidning är hufvudstaden, der musiklivet är högst och rikast utveckladt. Svensk Musiktidning meddelar ock en kontinuerlig redogörelse för musiklivet i vår hufvudstad, i landsorten samt i Norges, Finlands och Danmarks hufvudstäder, utförliga biografier med fina porträtt, instruktiva artiklar, följetonger m. m. Musikbilagan innehåller verkligt god musik.

J. LUDV. OHLSON

STOCKHOLM

Hamngatan 18 B.

Flyglar, Pianinos och Orgelharmonier af de bästa svenska och utländska fabriker i största lager till billigaste priser under fullkomligt ansvar för instrumentens bestånd.

Obs.! Hufvuddepôt för Blüthners och Rönischs världsberömda Flyglar och Pianinos.

Sånglektioner,

afseende god röstbildning, naturligt och smakfullt föredrag, meddelas till moderat pris af undertecknad.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

PIANOLEKTIONER

efter bästa metod, ledande till god teknisk och verkligt musikalisk utbildning, meddelas af undertecknad till moderat pris. Anmälan kan äfven ske skriftligen.

Mottagning kl. 9—10 f. m. och 4—5 e. m.

Kungstensgatan 56, 3 tr.

Tel. Vasa 6 19. Frans J. Huss.

En äkta Stainer=Fiol

till salu. Hög, vacker och mjuk ton garanteras. Passande till orkester eller dylikt. Vidare meddelar

J. VIKMAN,
Svärdsjö.

(G. 1071)

Innehåll: Vincenzo Bellini (med porträtt). — Hans Winderstein (med porträtt). — Valborgsmessa. Romantisk opera i tre akter. Dikt af Eugén von Enzberg. Musiken af Andreas Hallén. Textinnehåll. — Musikbref från Düsseldorf, af G. W. — Följetong: Vid Méhuls graf (forts. o. slut). — Från scenen och konsertsalen. — Musiknotiser från hufvudstaden och landsorten, från våra grannland och andra land. — Hvarjehanda. — Annonser.